No. 32a. 1848.

BUITENGEWONE

VLISSINGSCHE COURANT.

Zaturdag 5 Augustus.

Saevis tranquillus in undis.

In No. 29 dezer courant, Woensdag den 8. Maart jl., lazen onze lezers in een hoofdartikel onder bovenstaand opschrift, het volgende:

« Kalm, wanneer de stormen loeijen, overwogen wij de gebeurtenissen als of zij ons niet aangingen, als of ons vermogen er niet door geschokt en onze toekomst er niet door verduisterd werd."

« Of de Fransche republiek stand zal kunnen houden kan niemand bepalen; zij zal gewis met groote moeijelijkheden te kampen hebben; maar dit is zeker, dat de republikeinsche denkbeelden niet alleen in Frankrijk, maar ook elders veld hebben gewonnen."

« Het constitutioneel stelsel op ruimen voet, gelijk in Belgie, gevestigd, is eene republiek met een' erflijk' koning, als beginsel van orde en als een steun der gelijkheid van alle onderdanen, aan de spits."

« Wij achten die regeringsvorm voor de Europesche staten de beste en voldoende aan de behoeften van onzen tijd."

« Belgie vervult op dit oogenblik eene rol, welke deze jeugdige mogendheid op een hoog standpunt plaatst en welke waardiglijk volgehouden ten bewijze kan strekken van de gegrondheid der stelling, die wij voorop plaatsen."

« Belgie heeft wijselijk begrepen, dat het oogenblik was gekomen, om aan deszelfs liberale instellingen al de verbreiding te geven, welke de constitutie toelaat."

« Voor Nederland is het oogenblik gekomen om aan de behoefte des tijds te voldoen."

« Zij die den storm willen tarten met ons slecht getuigd staatsschip, zijn kortzigtigen, die roekeloos ons aan eene onvermijdbare omwenteling blootstellen. Waar behoefte aan hervorming is en die thans niet wordt gegeven, zal het Fransch republicanisme in al deszelfs omvang de overhand verkrijgen."

« Onze verkiezing bij standen moet afgeschaft worden; regtstreeksche verkiezingen moeten worden ingevoerd en zulks op grondslagen, welke trapsgewijze kunnen worden uitgebreid."

« Wat in 1840 voldoende was, is het thans niet meer; groote vereenvoudiging moet worden voorbereid."

« De natie is niet moeijelijk te vreden te stellen; maar eene oogenblikkelijke tevredenheid is niet genoeg: men moet beginselen aannemen, die voor ontwikkeling en uitbreiding vatbaar zijn en ook de toekomst kunnen bevredigen."

« De regering late zich vooral niet terughouden door de zwarigheden, waarop de Fransche republiek zich moet wachten en die men zal zien ontstaan. Het is de eigenschap eener geweldige omwenteling, dat het bestuur meer bekommerd wordt door de eischen der overwinnaars, dan door den tegenstand der verslagenen. Welke moeijelijkheden de Fransche republiek ook te gemoet ga, het oude monarchaal beginsel zal er zeker gedurende een' geheelen leeftijd geen voordeel mede doen. — Het waarachtig behoud is thans in den vooruitgang, verderf en ondergang liggen in het behoud van het versletene."

« Maar de Kamers, zeggen sommigen, die willen uwe hervormingen niet. De Kamers! en welke Kamers? O! de quasi-vertegenwoordiging, de door vijfhonderd en den Koning gekozenen, die veertig maal minder het Nederlandsche volk vertegenwoordigen, dan het de Kamers van Lodewijk Philips het Fransche volk deed. — De Kamers hebben altijd geëindigd de voorstellen der regering aan te nemen en nu, wanneer voor het eerst de regering de geheele natie achter zich zoude hebben, zouden de Kamers *neen* zeggen? Het is onmogelijk. Onze Kamers beteekenen niets; daarvan dragen de leden de bewustheid bij zich om; *hunne roeping is zich te vernietigen.* Van die zijde is niets te vreezen, de regering behoeft zich daarover niet te bekommeren."

« De regering en de regering alleen heeft op dit oogenblik haar lot en dat van Nederland in handen; uitstel of halve maatregelen leiden tot eenen gewissen ondergang."

Mogen deze woorden ons interimair ministerie, in 't bijzonder den minister-president Dirk Donker Curtius nogmaals onder de oogen komen.

Nog wacht de natie met bewonderenswaardige of dankbare kalmte naar de vervulling dezer verwachtingen, hoewel zij de tegenslagen gevoelt dier loeijende stormen: wie zegt ons, dat zij er niet eerstdaags geheel door beroerd zal worden?

Nog heeft het ultra-republicanisme niet zoo diepe wortelen geschoten, niet zoo zeer de overhand gekregen, dat men *alle* koningen verjaagt: nog ziet het Nederlandsche volk liever een constitutioneel vorst uit het huis van Oranje als zijn hoofd; maar wie zegt ons, dat het, door dwaze of valsche vrees zijner regenten teleurgesteld, niet weldra tot volkomen republicanisme zal *gedwongen* worden?

Nog staat Belgie, door wijze, elken dag vooruitgaande, elke gebeurtenis, om er 's volks belang mede te bevorderen, bespiedende ministers bestuurd, vast en stevig de zuidelijke stormen trotserende, en geeft het Nederland een voorbeeld, hetwelk valsche schaamte niet schijnt te willen volgen: zou het, door de goedkeuring van gansch Europa en de bewondering van geheel de wereld versterkt, niet even onverschrokken, die uit het noorden komen, trotseren, al loeiden zij woedender nog dan in Frankrijk?

Wat in Maart jl. voldoende was, is het thans niet meer; de natie is zoo gemakkelijk niet meer te vreden te stellen: zij *vordert* nu regt en begint reeds te gevoelen, dat zij misschien ongewone krachten zal moeten ontwikkelen om hare regtsvordering tot waarheid te maken.

De tegenwoordige regering heeft, even min als die van Maart reden, om zich terug te laten houden door de zwarigheden, waarmede de Fransche republiek heeft te kampen; integendeel deze moeten haar te meer aansporen, om goed- of kwaadschiks binnen weinige dagen, het volk regt te laten wedervaren, daar deszelfs geduld ten einde raakt en het zijne *te vrezen* ontevredenheid in huisselijke en openbare gesprekken, in particuliere en publieke geschriften meer en meer en onbewimpeld openbaart.

Maar de Kamers! Zijn die niet dezelfde als die van Maart? « *Eene quasi — vertegenwoordiging, — die niets beteekent; die daarvan de bewustheid by zich omdraagt;* wier roeping het is zich te vernietigen."

Och! hadden die Kamers zich alreeds vernietigd!

In onderscheidene artikelen van 13., 20. en 22. Maart, hebben wij er op aangedrongen dat eene Kamer, « die de afkeuring des Konings op eene zoo vernederende en voor zuivere karakters diep grievende wijze heeft ondervonden, *in massa zoude aftreden,* opdat onze nieuwe constitutie *een waarachtig werk des volks* worde."

In ons hoofdartikel van 3. April zeide wij: Wij herhalen, hetgeen wij reeds meermalen hebben gezegd, met de tegenwoordige Kamer is niets uittevoeren; wij willen van haar geene gemodificeerde Engelsche constituties. Waarom helpt zij Z. M. niet uit de verlegenheid, *door een gezamenlyk* eervol? *ontslag te vragen?* Laat dan het volk regtstreeks kiezen; met éénen transitoiren maatregel zijn wij klaar en op dezelfde hoogte als onze buren, die heel wat minder complimenten dan het Nederlandsche volk gemaakt hebben, om tot regtstreeksche verkiezingen te geraken. Hebben zij zich gestoord aan grondwetten, die voor het oogenblik niet meer deugden? Hebben zij angstvallig gezocht, om langs afgekeurde grondwettige wegen, hetgeen de tijd vordert, te verkrijgen?"

De ongeschiktheid der Kamers om ons eene nieuwe grondwet te maken, toonden wij aan op den 14. April in eene kritiek van Schimmelpennincks redevoering: « maar wie ziet daar zoo naauw op onder onze ons opgedrongen vertegenwoordigers, die nu nog wel schijnen geroepen te zullen worden, om voor *het volk, dat hen niet gekozen heeft,* eene met Nederlandschen zin gemodificeerde, dat is, verknoeide Engelsche grondwet goed- of kwaadschiks, met of tegen hunnen zin zaam te flansen; *naar dewelke dat volk en staatkundig en huishoudelyk zal moeten leven.* Wie is er, die *de onzinnigheid van zoodanige handelingen* niet begrijpt? De grondslagen voor uw toekomstig bestaan, Nederlanders, zullen gelegd worden door mannen, die getoond en jaren lang bewezen hebben, dat zij in het geheel op de hoogte niet zijn, om te kunnen beoordeelen, wat er voor uw vernieuwd bestaan, wat er voor het verjongd Nederland noodig zijn zal, om tot eene gewenschte rust te geraken."

Den 23. daaraanvolgende spraken wij van eene Kamer, « wier leden, op weinige uitzonderingen na, steeds hebben geijverd, om te behouden, al wat er verkeerds in onze grondwet bestaat; — die, door hunne behoudszucht het land met rassche schreden ten ondergang voerden; — die de slaven waren van ministers, wier bekrompen doorzigt, door trotschheid en overmoed tot volslagen blindheid overgegaan, elken vooruitgang, hoe zeer door den loop der omstandigheden gewettigd en gevorderd, met elk middel, hoe onedel ook, tegenstreefden en dwarsboomden: — eene Kamer, wier zwakheid en karakterloosheid haar steeds aan den leiband deed loopen van elk ministerie, al ware het ook, dat het volgende de meest tegenstrijdige meeningen van het voorgaande voorstond en verdedigde; — eene Kamer, die de pogingen der moedige negen-mannen, strekkende om het Nederlandsche volk uit deszelfs slavernij te verlossen, voor holle theorien verklaarde en dezelve met verachtende verwatenheid afwees; — die thans algemeen wordt erkend, het Nederlandsche volk niet te representeeren; die, alleen *door kleingeestige vrees, om niet buiten de gewone vormen te geraken,* alsnog bestaat; die, met eene mindere maat van karakterloosheid, of door *zelve eene* eervolle *demissie te vragen,* of door eene buiten haar bestaande magt, reeds sedert eenige weken niet meer moest geweest zijn; — eene Kamer, eindelijk, *die aan den boezem der natie niet is gekweekt, die door de moedermelk der vryheid niet is gevoed."*

Op deze wijze, om van meerdere gelegenheden, waarbij wij de stem onzer overtuiging tot het volk rigtten, niet te spreken, ijverde de *Vlissingsche Courant,* zich zelve steeds gelijk blijvende, voor de vernietiging der Kamers, om plaats te maken voor ééne nieuwe, die, de vereischte eigenschappen eener ware volksvertegenwoordiging bezittende, de voor het volksbestaan, gevorderde staatsregeling zoude beredeneren en vestigen. Zij had het algemeen gevoelen niet voor zich. De groote meerderheid zocht naar eenen grondwettigen weg. Is die nu gevonden of kan die gevonden worden? Wij antwoorden, *neen.*

Uit het verslag van 16. Maart jl., drie dagen na de indiening der 27 ontwerpen uitgebragt, blijkt wel dat de Kamer zich geregtigd acht eene nieuwe staatsregeling daartestellen, maar tegen over deze verklaring staat art. 227 der grondwet: « in geval in het vervolg *eenige verandering of* « *byvoeging* in de grondwet noodig mogt zijn, « moet deze noodzakelijkheid bij eene wet ver- « klaard en *de verandering of bijvoeging zelve* « duidelijk aangewezen en uitgedrukt worden."

Hoe vreemd en zonderling het verbod ook luide om eene verandering of bijvoeging in den grondwet onduidelijk aan te wijzen, en uittedrukken, zoodat men zich te vergeefs afvraagt, wat de wetgeving met dit verbod kunnen hebben bedoeld, — ten ware zij hierdoor hebbe willen voorkomen, wat de tegenwoordige Kamer nagenoeg algemeen wenschelijk achtte, namelijk, gezuiverde voorschriften omtrent de wijze, waarop daarin veranderingen en wijzigingen konden worden gebragt, die, *zonder de zaak te gemakkelyk te maken,* den loop daarvan vereenvoudigen en alle thans bestaande onzekerheid omtrent sommige punten doen ophouden" XIV van bovenvermeld verslag; — in dit opzigt is art. 227 voorzeker duidelijk, dat de Staten-Generaal slechts bevoegd zijn

eenige verandering of byvoeging in de grondwet te maken en geenzins bevoegd zijn de *gansche* grondwet te veranderen of er eene nieuwe voor in de plaats te stellen. Hare handeling in deze zou ten alle tijden onwettig te verklaren en usurpatie van eene magt zijn, die haar niet toekomt; haar mandaat gaat zoo verre niet; daar zoodanige handeling zoude zij haren eed schenden.

De gevolgen dezer handeling der Kamer zijn bekend. Door haar verslag is Z. M. op eenen dwaalweg geleid, van welken wij thans de hoogst-onaangename gevolgen ondervinden. Zijne Majesteit benoemde met het oog op de medeeling van den 16. den 17. Maart de commissie tot eene volledige grondwets-herziening.

Onzes inziens hadden de raadslieden van Zijne Majesteit, haar moeten doen verklaren, dat aangezien de mededeeling der Kamer van den 16. Maart, Z. M. met het oog op art. 227 der grondwet, hetwelk de Kamer slechts bevoegd verklaart om *eenige verandering of bijvoeging* in de grondwet te maken, de Kamer voor hare tot hiertoe bewezene diensten bedankte, en eene commissie benoemd had om haar de meest met de tijdsomstandigheden passende maatregelen voortedragen, ten einde door eene regtstreeks van het volk uitgegane keuze van volksvertegenwoordigers eene geheel nieuwe grondwet, overeenkomstig de vorderingen destijds te beredeneren en vast te stellen.

Men zegge niet, dat zoodanige handeling van Z. M. gewaagd zou geweest zijn; integendeel zij was en *is nog* de eenige weg om spoedig en zonder gevaar van immer voor onwettig verklaard te kunnen worden, uit onze moeijelijke omstandigheden te geraken; zij wordt geboden door de harde wet der noodzakelijkheid.

Indien deze weg door Z. M. op den 17. Maart ware ingeslagen geworden en het meerderjarige volk, zonder bepaling aan eenigen census opgeroepen, zijne vertegenwoordigers regtstreeks hadde verkozen zou de nieuwe grondwet thans zoo niet geheel voltooid, voorzeker een groot eindweegs gevorderd zijn.

Ja gevorderd zouden wij zijn, niet achteruitgegaan gelijk thans: het grootst gedeelte der natie had toen een vernieuwd verdrag met den Vorst *als eene weldaad* uit zijne hand ontvangen, — thans «moet zij het vorderen" om èn zich zelve èn den vorst voor verderen, zoo niet algeheelen ondergang te bewaren. Zij «twijfelt" thans niet meer, zij «is volkomen overtuigd van de waarachtige onbevoegdheid der Kamer, om de meening der natie uittedrukken; eene grondwet door zoodanige vergadering als deze is, al waren de voorstellen gaaf en zonder eenige transactie aangenomen «is immer onwettig," — overtuiging heeft na de laatste handelingen der Kamer de plaats des twijfels ingenomen, het is reeds verder gekomen dan de geachte Nedermeijer van Rosenthal in zijne bekende nota voorspelde.

Na vier en eene halve maand aan dwaze transactien verspild of liever verknoeid te hebben, staat de natie, staat de vorst niet meer op dezelfde hoogte, waarop Hij zich en haar door zijne boodschap van den 12. Maart had geplaatst. Een opregt en hartelijk gevoel van liefde voor het huis van Oranje, door eigenbelangzoekende handelingen van aristocratische raadslieden der kroon verflaauwd en schier vernietigd, was door die boodschap weder ontwaakt; men hield het algemeen daarvoor, dat die boodschap het in 1830 tot de Belgen gesproken woord, je me mets à la tête de vôtre mouvement, thans tot de Nederlanders gerigt was; — die ontwaakte liefde, had moeten worden aangekweekt en gevoed, zij ware dan zeker niet zoo spoedig weder verflaauwd en ingerekend: rakel haar weder op Willem van Oranje, uw moed in het burgerlijk leven, zij gelijk aan die gij weleer op het slagveld betoondet; men moge uw schrikbeelden voorstellen van waarschijnlijke uitspattingen, van overdrevene eischen, van usurpatien van magt, wanneer Gij den transigerenden weg verlaat; neen, zeggen wij, duizendmaal neen! het door uw opgeroepen volk zal het bezadigd voorbeeld door hunne voormalige broeders, de Belgen, hun nog onlangs gegeven volgen, het zal op uwen roepstem volks-vertegenwoordigers, die, «omdat zij uit haar zullen zijn uitgegaan, de waarachtige meening der natie uitdrukken," kiezen; met die vertegenwoordigers zult gij niet hebben te transigeren, uit één hart en ééne ziel, die niets dan het welzijn van vorst en volk zoekt, zult gij in korten tijd met hen overleggen en vaststellen eene grondwet die duurzaam, heilaanbrengend en boven alle twijfel van onwettigheid verheven zijn zal.

Zie daar, ons gevoelen, met opregtheid en moed met een hart vol liefde voor vorst en volk geopenbaard: moge eerstdaags de weg door ons voorgeslagen op raad van zijne tegenwoordige raadslieden door den Koning worden ingeslagen en Nederland weldra worden verblijd door eene tweede boodschap, die het op den waarachtigen en wettigen weg van vooruitgang zal herstellen.

—

De redenering waarmede de memorie van beantwoording der regering op de bedenkingen in de afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal gemaakt, ten aanzien van de twaalf wets-ontwerpen tot herziening der grondwet aanvangt, heeft ons geene overtuiging aangebragt, die ons het gevoelen in dit artikel uiteengezet kan doen terug nemen: zelfs niet de § in het ontwerp van wet No. II, waar de regering zegt: «de regering meent dat haar voorstel door het behoud dier artikelen dat verwijt niet verdient en om die meening te staven, behoeft men slechts op te merken dat hier geene geheel nieuwe grondwet, hoe belangrijk dan ook gewijzigd, zijn zal, noch «naar de bepaling van art. 227 der bestaande grondwet zijn mag;" — dat het voortaan even als in 1840, altijd de gewijzigde grondwet van 1815 blijven zal."

In 1840 zijn de regerings principes genoegzaam dezelfde gebleven en slechts hier en daar gemodificeerd; thans veranderen de regeerings principes geheel en al en moeten naar die nieuwe regerings principes de overige artikelen gewijzigd worden. Of er nu al enkele artikelen onveranderd blijven bestaan, die uit hunnen aard steeds in elke grondwet van welken aard ook zullen en moeten terug keeren, dit doet niets ter zake. De eigenlijke beginselen worden geheel vernieuwd en daarnaar moet de vraag beantwoord worden of de grondwet nieuw of slechts gewijzigd is. Of was het project der vijf mannen naar hetwelk de twaalf ontwerpen hoofdzakelijk zijn ingerigt dan ook niet nieuw?

Aan de Nederlandsche natie.

Vijf maanden zijn er verloopen sedert de koning de blijde boodschap deed, dat Hoogst dezelve bereid was de hervorming in onze staatsinstellingen toe te staan, welke de tijd en de behoefte des Nederlandschen volks vereischten en te gelijk een ministerie ontsloeg, hetwelk aan die hervorming in den weg stond en door 27 onbeduidende wets-ontwerpen alle doortastende hervorming zocht te ontgaan. In Luxemburg heeft dezelfde vorst reeds milde hervorming tot stand gebragt, doordien daar minder hinderpalen zich opdeden en het volk zich wijzer gedroeg.

Eene commissie van vrijzinnige mannen ontwierp ook hier eene nieuwe grondwet, die in de hoofdbeginselen door de geheele natie, uitgenomen de aristocraten, welke het gevallen ministerie aanhingen, werd toegejuicht. Om kort te gaan is het eindelijk zoo verre gekomen, dat de wets-ontwerpen de meest verlangde hervormingen bevattende, bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal in behandeling zijn gebragt en die Kamer daarin het vrijzinnige zooveel mogelijk zoekt te dooden — nu de Eerste Kamer in stuiptrekkingen van woede, zich *tegen de kroon en tegen het volk* verklaart, en wets-ontwerpen verwerpt, die als het begin en tot voorbereiding der hervorming moesten worden beschouwd. Tien die zich als dompers gedragen, sedert lang bij de natie gehaat, zullen hun welbehagen stellen in de plaats van het verlangen van Konirg en volk en gelukt hunne toeleg, zich later als de redders der kroon voordoen, om van deze nieuwe gunsten ten koste van het lang uitgemergeld volk te verkrijgen.

Natie! zult gij u aldus de wet laten stellen door tien zulke dwingelanden, waaronder zelfs een, die tot het afgedankte ministerie heeft behoord?

Zult gij het lijdelijk aanzien, dat Dirk Donker Curtius, *de vertegenwoordiger der Hervorming*, president van den raad thans zal aftreden en wijken voor de tien, welke *de Nieuwe Rotterdamsche Courant*, als ware het een proscriptielijst dus opgeeft: Martini, van Hugenpoth*, van der Hoop, Brugmans, van Nes, van Rappard***, Junius van Hemert**, Hinlopen, van der Houven, van Akerlaken:

Neen, dat wordt te erg! Petitioneren baat niet meer. Gij zult niet langer dulden, dat uwe redelijke wenschen, in verzoekschriften geuit, onverhoord en met minachting behandeld worden. De Eerste Kamer der Staten-Generaal slaat uwe regtmatige verlangens in den wind en schijnt in de natie noch staatkundige meerderjarigheid, noch bevoegdheid om over algemeene belangen te handelen, te erkennen. Zij steunt op hare onontbindbaarheid en spot met de magtelooze volksbegeerte, die op de Eerste Kamer niets vermag, omdat zij niet kan worden uiteen gedreven zonder *omwenteling* of *coup d'état* en zeggen de dompers: «het Nederlandsch volk is te kalf-
«achtig, om te begrijpen, dat wij de oorzaak
«van het kwaad zijn; te laf, om ons te verdrij-
«ven; *het houdt geene clubs, is het onderling niet*
«*eens*, wij wagen niets met ons te verzetten te-
«gen hervorming en alzoo weder op het kus-
«sen te geraken, ten einde het oude stelsel te
«vervolgen en de kroon zal ons niet deeren,
«wanneer wij maar de overtuiging kunnen ver-
«wekken, dat wij de ware vrienden en Don-
«ker Curtius c. s. de demagogen zijn, die de
«kroon zoeken te berooven."

Zulk een volkverachtend stelsel leidt tot verwerping van de beginselen der staatkundige hervorming, die geheel het beschaafde Europa thans huldigt. Zal de natie de smaad verdienen van bij geheel het beschaafde Europa achterlijk te blijven en zich aldus te laten verdrukken?

Neen, dat zal het Nederlandsche volk niet. De ware vaderlanders zullen zich om de kroon scharen en zich vereenigen tegen de aanmatiging eener partij, die zich van Koning en volk afscheidt, om eigenbelang te bevorderen. De ware vaderlanders zullen zich gereed houden, *om de rust te bewaren*, die de wanorde stichters, thans nog in hoogheid gezeten, moedwillig zoeken te verstoren. Dat zij zich in alle plaatsen des lands aan een sluiten om het gemeenschappelijk gevaar te keeren! Het beslissend oogenblik is welligt nabij. Donker Curtius mag niet aftreden; de natie moet toonen, dat zij eene diepe overtuiging uitsprak, toen zij toetrad tot het regerings-programma van 13. Mei ll.; zij vatte de handschoen op, welke de tien aangeteekenden haar overmoedig in het aangezicht werpen, en toone zich zelfstandig en staatkundig mondig! Donker Curtius blijve het vereenigingspunt, de natie heffe den moedigen verdediger harer regten op en doe alle verdeeldheid zwijgen, tot dat de algemeenen vijand voor goed is overwonnen!

Leve Willem de II! *leven* Donker Curtius, van Heemstra, de Kempenaer, Thorbecke *en allen die met hen de onschendbare regten van Vorst en volk handhavende, het waarachtig welzijn des volks met hart en ziel voorstaan en verdedigen.*

— Met verwijzing naar het hoogst belangrijk rapport in dato 31. Julij 1848 door Z. Exc. den minister *D. Donker Curtius* aan Z. M. den Koning gedaan (*Staats-Courant* van den 2. dezer) en waarbij Z. Exc. op eene zijner waardige wijze, verzoekt ontslagen te worden van zijne betrekking als tijdelijken minister van justitie voegen wij thans nog het volgende berigt uit 's Gravenhage dato 3. dezer: Gisteren middag zijn de ministers van 3 tot 5 uur vergaderd geweest, waarbij Z. Exc. de tijdelijke minister van justitie nog tegenwoordig was. Tegen morgen is er, zoo men verneemt, weder ministerraad bepaald. Zeer groot is de belangstelling van het publiek omtrent de voorgenomen aftreding des heeren *Donker Curtius*; ze maakt het onderwerp van aller gesprek uit. Langs verschillende wegen worden er steeds pogingen aangewend, om Z. Exc. te bewegen den kamp niet op te geven en de verantwoordelijkheid van al wat verder door de meerderheid der Eerste Kamer mogt worden gedaan tot bemoeijelijking der regering, geheel op dat collegie te doen nederkomen. Heden is Z. Exc. nog aan zijn ministerie werkzaam geweest en begeeft zich na den middag naar zijn buitengoed.

—

Deze buitengewone Courant is bij de Uitgeefster dezes verkrijgbaar tegen 10 cents het exemplaar, zullende de gewone Courant van Maandag, eerst morgen avond, (Zondag), worden uitgegeven.

TER DRUKKERIJ VAN DE WED. P. WEYTS DE SWART, GEB. VAN BIEREN, TE VLISSINGEN.